

jydske Husmandskommissioner, at man derovre fra Præstegaardskommissioners og Menighedsraads Side overordentlig mange Steder, hvor Præstegaardsjord skulde udstykes, har set som sin Opgave at faa indstillet til Kirkeministeren, at der gaves Tilladelse til at beholde en meget betydeligt større Mængde Jord, end man i Loven af 4. Oktober 1919 om Afhændelse af Præstegaardsjord til Husmandsbrug egentlig havde forudsat skulde blive ved de enkelte Embeder. Om det nu er af Uvillie mod Udstykningssagen og mod Oprettelsen af disse smaa Landbrug, eller af hvilken anden Aarsag det er, er ikke let at vide, men mine Erfaringer fra Odense Amtsraads-kreds siger mig i alt Fald, at det kun meget sjældent vil være i Præsternes velforstaaede Interesse. Vi har ovre paa Fyn ved de Præstegaarde, der i disse Aar har været til Raadighed til Udstykning, haft Eksempler paa, at der har siddet Præster, som selv erkendte, at de ikke havde den ringeste Indsigt i at drive Landbrug, og at hvis det stod til dem, vilde de hellere end gerne af med denne Jord. Vi har i Aar været ude paa en Præstegaard, der skulde afstaa en Del af sin Jord, og som havde sin Jord beliggende saa uhensigtsmæssigt, at den nærmeste Jord laa ca. 1 km fra Avlsbygningerne, der laa inde ved Præsteboligen i Landsbyen. Den paagældende Præst erkendte, at han ikke havde det ringeste Begreb om at dyrke Jord. Desuagtet bestemmer Menighedsraad eller Præstegaardskommission, at der skal blive ca. 14 Tdr. Land tilbage, som Præsten saa skal have Ulejlighed med at faa lejet eller forpagtet ud. Forholdet har for øvrigt været det, hvad jeg ogsaa gerne vil nævne — jeg kan senere, hvis den højtærede Kirkeminister ønsker det, nævne Stedets Navn for ham, saa at han selv kan undersøge Forholdet —, at i de 4 Aar, den paagældende har siddet som Præst i Embedet, har Jorden været lejet ud til 3 forskellige Mænd for et Aar ad Gangen, uden nogen som helst Beskyttelse i Retning af, at der blev tilført den bestemte Kvanta Gødning, og det var da ogsaa godt at se paa den paagældende Mark, at den var i den Grad forsømt, at det var ganske urimeligt at forhindre, at al Jorden kom ud paa Husmænds Hænder.

Der er et andet Tilfælde, som jeg, naar man ser det fra Samfundets Side, synes er endnu grellere. Det er ogsaa en Præstegaard, hvorpaa der blev oprettet Husmandsbrug i Henhold til Loven af 6. Maj 1921. Ogsaa her blev der ca. 7 ha Jord tilbage, saa vi kan ikke beklage os over, at man ikke har fulgt Loven. Der blev oprettet tre nye gode

Husmandsbrug med fortrinlig Jord. Men Præstegaardens Avlsbygninger er i den Grad brøstfældige og ubrugelige — ja, det er ikke, fordi Stuehuset heller er for godt, men det er da saaledes, at det kan bruges —, at man i dette Øjeblik er i Færd med at rive dem ned for, efter hvad Folk paa Egnen siger, at erstatte dem med en ny Ladebygning. Men Præsten er stillet ligesom den førnævnte Præst, han har ikke det ringeste Begreb om at behandle Jord, og han vil sikkert set mig hidtil forpagte den ud. Her synes det mig virkelig, under saadanne Omstændigheder, at være en ganske mærkelig Økonomi, at Kirkeministeriet skal betale for at faa opført en ny Ladebygning, som sandsynligvis slet ikke bliver anvendt, i Stedet for at gøre det ene rigtige: ogsaa at stille denne Jord til Raadighed og oprette et Husmandsbrug til i Henhold til Loven.

En anden Henstilling, jeg vilde gøre til den højtærede Landbrugsminister, var, om ikke det var muligt under en eller anden Form ved Henvendelse til Retskontorerne at tilvejebringe en hurtigere Ekspedition af de Obligationer, der skal udstedes i Henhold til Loven af 4. Oktober 1919. Man har i Aar fra Jordlovsudvalgets Side indført den samme rigtige Skik, som har været brugt med Hensyn til Administrationen af den gamle Husmandslov: at man, naar disse Obligationer sendes ud til Under-skrift, medsender to Genparter, en, som den paagældende Parcellist beholder, og en til Aflevering til det paagældende Retskontor. Naar dette nu er Tilfældet, skulde man synes, at der ikke var noget som helst i Vejen for, at det paagældende Retskontor besørgede Indsendelsen af disse Obligationer til Landbrugsministeriet, saa snart Tinglæsningen havde fundet Sted. Dette bliver der jo sjældent smølet med, da det er paabudt, at Tinglæsningen skal foregaa senest anden Retsdag efter Udstedelsen. Men man kan se Eksempler paa — jeg har navnlig hørt jydske Kommissionsformænd nævne saadanne Eksempler — at der, efter at disse Obligationer — som de paagældende positivt vidste — var tinglæst, var gaaet halvanden Maaned hen, inden de blev indsendt til Landbrugsministeriet, og Landbrugsministeriet derved blev sat i Stand til at ekspedere det Forskud, som det er af saa afgørende Vigtighed for de paagældende Haandværkere eller Bygmestre hurtigst muligt at komme i Besiddelse af for at kunne fortsætte med Opførelsen af Bygningerne. Jeg mener, at der paa en eller anden Vis ved Henvendelse fra Ministeriet maa kunne lægges et Pres